

מ"ת 9338/05/16 - מדינת ישראל נגד ג'ורג' בית עדה

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

מ"ת 9338-05-16 מדינת ישראל נ' בית עדה(עצור בפיקוח)
תיק חיצוני: 216877/2016

בפני	כבוד השופט טל פרי
מבקשים	מדינת ישראל
נגד	ג'ורג' בית עדה (עצור בפיקוח)
משיבים	

החלטה

לפני בקשה לעיון חוזר בהתאם לאמור בסעיף 52 (א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) תשנ"ו-1996.

אציין כבר בפתח ההחלטה כי מצאתי לנכון לדחות את הבקשה על הסף, וזאת אף מבלי לקיים דיון במעמד הצדדים. לעניין זה יפים דברי כב' הש' ברק ארז בבש"פ 7146/15 פבל נפטלוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו](5.11.15) שם נקבע כי :

"הכללים החלים על הגשה של בקשה לעיון חוזר קבועים בסעיף 52(א) לחוק המעצרים הקובע כי "עצור... רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר... אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה". ביחס לאופן הדיון בבקשה לעיון חוזר חל סעיף 57 לחוק המעצרים לפיו דיון בבקשה "יהיה בפני המשורר בערובה או סיגורו, בפני עצור, ובפני תובע". דומה כי הדעה הרווחת בפסיקה, דעה שאף אני שותפה לה, גורסת כי לא תתקבל החלטה בבקשה לעיון חוזר מבלי שהתקיים בה דיון, אלא במקרה חריג שבחריג שבו באופן מובהק אין ולו ניצוץ ראשוני של התאמה לתנאים לקיומו של עיון חוזר, כדוגמת בקשות חוזרות ונשנות המוגשות במעין "שיטת מצליח" (ראו: בש"פ 1097/06 ביניב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ד (9.2.2006); בש"פ 2586/13 אלרואי נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקאות 7-8 (24.4.2013))." (הדגשות שלי - ט.פ.)

כותרת הבקשה מלמדת כי מדובר בבקשה להרחבת "שעות ההתאוררות". הדיוט, הקורא הבקשה לראשונה, עלול לחשוב כי אכן מדובר בהרחבה של שעות ההתאוררות הקיימות ואולם, ישאל השואל, הכיצד זה ניתן להרחיב את מה

שמעולם לא נפער?

עיון במילון עברי מלמד כי הגדרת המונח "הרחבה" - פירושה - "**הפעולה שבה הופכים משהו לרחב יותר או מקיף יותר....**". במקרה דנן אין מדובר בבקשה להרחבת החלונות כי אין חלונות, או במילים אחרות, "לא יהיה כלום, כי אין כלום" וזאת מאחר והמבקש שוהה במעצר, בתנאי פיקוח אלקטרוני ואנושי, אדוק והרמטי, 24 שעות ביממה, 7 ימים בשבוע.

עסקין במבקש אשר שהה בחלופת מעצר, בדמות מעצר בית, הפר החלטת בית המשפט, לא פעם כי אם פעמיים, נעצר מאחורי סורג ובריא ובהמשך, שוחרר למעצר בפיקוח אלקטרוני וזאת ביום 7.9.16.

בין לבין, התקבל תסקיר שירות המבחן בעניינו, ובו נאמר, ברחל בתך הקטנה, כי קיים סיכון להמשך התנהגות בעייתית ופורצת גבול וכן להפרת התנאים המגבילים. שירות המבחן התרשם כי מעצרו של המשיב, בפיקוח אלקטרוני, "**מציב עבורו גבול ברור שבצדו סנקציות ברורות לאי עמידה בתנאיו**".

המבקש לא שקט על שמריו והגיש בקשה **לעיון חוזר** בהחלטת בית המשפט, בקשה אשר נדונה אך ביום 20.12.16.

בסופו של דיון ארוך, ולאחר ששטח ב"כ המבקש טענותיו, באריכות, קבעתי כי אין מקום לשינוי בתנאי מעצרו של המבקש.

ערר שהוגש על ההחלטה, עמ"ת 62997-12-16 נמחק ביום 12.2.17. כלומר, מדובר בבקשה לעיון חוזר אשר מוגשת כחודשיים לאחר החלטה בבקשה קודמת, כך שלא ניתן לומר כי חלף זמן המצדיק עיון חוזר בבקשה.

ראוי להתעכב על התנהלות ב"כ המבקש בערר שכן בדיון שנערך ביום 9.2.17 בפני כב' הש' יקואל, הציע בית המשפט, **לא פעם כי אם פעמיים**, לב"כ המבקש, למחוק את הערר ולחילופין לצרף "אסמכתאות משפטיות ותימוכין בטענתו...". ואולם, ב"כ המבקש בחר, משיקוליו, למשוך את הערר ולהימנע מהחלטת בית המשפט.

עוד בטרם מחק ב"כ העורר את הערר בבית המשפט המחוזי, הגיש הוא בקשה זו, שהינה מחזור של בקשות קודמות אלא שהפעם הגדיל לעשות וביקש "הרחבת שעות התאווורות". כפי שציינתי לעיל, למבקש לא נפתחו כלל חלונות התאווורות בהיותו מפוקח אלא ניתנו לו חלונות, ספורים ומדודים, לצרכים ספציפיים חיוניים, בכפוף לבקשות פרטניות אשר הוגשו מעת לעת. כאשר הוגשו בקשות, רבות, ללא אסמכתאות, ולחילופין למטרות שאינן חיוניות כגון "יציאה לאימון כדורגל" - נדחו בקשות אלה על הסף.

הבקשה עומדת בסתירה להחלטת בית המשפט העליון בבש"פ 77/17 פלוני נגד מדינת ישראל [פורסם בנבו](11.1.17) שם נקבע כי :

"חלונות פיקוח של מי שנתון במעצר בפיקוח אלקטרוני מוגבלות ככלל לצרכים אישיים חיוניים ("טיפול רפואי, טיפול נפשי או טיפול אחר הדרוש למפוקח"), או לצרכים טיפוליים-שיקומיים

עמוד 2

"פגישה עם קצין מבחן" או "לתכלית אחרת שהומלצה בתסקיר המעצר". " עוד נקבע **שם** , כי :

"כמו כן, לא נתגלו במקרה דנן עובדות חדשות ולא השתנו הנסיבות באופן שיש בו כדי להצדיק עיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק. העורר אינו מבקש חלונות פיקוח לצרכי טיפולים רפואיים או הליכי טיפול ושיקום, ואף לא לצרכי עבודה או לימודים, אלא לצרכי "התאוורות".... איני סבור שבקשה זו, למרות המלצת שירות המבחן, עולה בקנה אחד עם הוראות החוק. **ככלל, "התאוורות" אינה מתיישבת עם מעצר.**" (הדגשה שלי - ט.פ.)

במקרה זה, מדובר בבקשה שעניינה "מחזור" בקשות קודמות. בקשה זו תואמת את הקריטריונים אשר נקבעו בבש"פ 7146/15 , אשר הוזכר לעיל, שכן מדובר במקרה שבו באופן מובהק **אין ולו ניצוץ ראשוני של התאמה לתנאים לקיומו של עיון חוזר**. המבקש ערר על החלטה קודמת, אשר ניתנה, אך לפני כחדשיים ימים, אך משך את הערר מבלי לקבל החלטה לגופו של עניין ואילו עתה מגיש בקשתו "בשיטת מצליח" תוך ניסיון לקבלת החלטה אשר "עוקפת" ערכאת הערעור.

כפי שצוין לעיל, גם לגופו של עניין, אין נסיבה המצדיקה עיון חוזר בבקשה שכן לא חלף זמן רב מעת ההחלטה, לא השתנו הנסיבות ולא נתגלו כל עובדות חדשות.

בשולי ההחלטה אציין, שאם מצאתי שינוי בנסיבות, הרי שהן **לחובתו של המבקש** שכן לתיק בית המשפט הוגש טופס שימוע שנערך למבקש , ביום 6.1.17, ממנו עולה כי המבקש הפר, **פעם נוספת**, החלטת בית המשפט כאשר נמצא בביתו ללא נוכחות מפקח. הדבר מדבר בעד עצמו ומעיד כי מסוכנותו של המשיב לא פחתה ונשארה גבוהה כשהייתה.

מכל האמור, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ז שבט תשע"ז, 23 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.